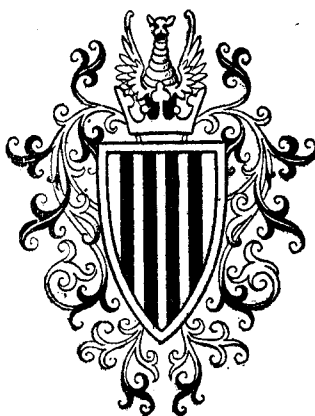

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

S U M A R I

De la setmana. — El nostre imperialisme,
per César Jordana. — A treballar!, *de La*
Veü de Catalunya. — Els vells torns, *d'El*
Sol. — Conversa setmanal, *per March.* —
Un càs curiós. — D'arts, *per Wootz.* —
Crònica. — Última hora.

ANY I

NÚM. 9

¡SEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots estils, premses, màquines i eines necessàries per a l'impressió de membrais, impressió a relleu, impressió de fotogra-

vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de :: comerç, industries i oficis :: Se garanteix l'esmero i artística qualitat dels treballs d'aquesta :: :: :: impremta :: :: ::

JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venda de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcohol * Anissats * Licors * Vins generosos

[Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració: Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

De la setmana

Proclamació de nostre candidat

En Joan Lligé i Pagès

UNA de les coses que més han preocupat l'atenció pública durant la passada setmana ha sigut el decret de dissolució de les Corts, començant-se ja els preparatius per a les properes eleccions que, segons hom diu, seran el primer de juny.

El dijous, convocats per en Joan Lligé i Pagès, qui representava el districte en les últimes Corts, es reuniren a la «Lliga Regionalista» de Granollers, els representants de casi tots els pobles del districte per a canviar impresions per a la propera lluita.

Acompanyaven al senyor Lligé el senyor Plaja, que tantes voltes ha representat el districte, el senyor Fages, diputat provincial per nostra demarcació, i el senyor Isamat, diputat provincial per Badalona.

El senyor Lligé després de manifestar l'objecte de la reunió, donant mostres d'una delicadesa excessiva, digué que's retiraba per a que'ls reunits acordessin amb complerta llibertat lo que creguessin mes convenient per al bon resultat de la lluita.

El senyor Plaja, després de fer fermes protestes del carinyós afecte que te al districte, que tantes voltes l'ha portat al Parlament, mani-

festà que seguint la costum establerta en anteriors lluites, el primordial objecte de la reunió era la de designar candidat i que si conservaven per ell l'afecte que tantes voltes li havien demostrat, els recomanaba que's proclamés al senyor Lligé com a candidat, ja que éll el consideraba com a son continuador en el districte, que éll estava tant interessat en la elecció que la trevallaria com si fos la seva pròpia i que consideraria l'indiscutible triomf del senyor Lligé com el seu propi.

Tots els reunits estigueren d'acord amb lo manifestar per el seu estimat amic i ex diputat senyor Plaja i s'acordà proclamar candidat per a les properes eleccions al que fins ara l'ha representat, don Joan Lligé i Pagès.

El senyor Isamat s'adherí a la proclamació en nom dels elements de Badalona i Santa Coloma de Gramanet.

A continuació i a presència del senyor Lligé, que fou rebut amb grans mostres d'entusiasme, parlaren canviant impresions alguns dels assistents sobre l'estat de cada poble, entre'ls que recordem els de Lliçà de Vall, Lliçà d'Amunt, Santa Eulària, Palou, La Roca, Les Franqueses, Parets, Montmeló, Mollet, Cardedeu, Cànoves, La Ametlla, Montmany, Granollers, Sant Fost, Montornès, parlant també en nom de Montseny i Montcada.

Tant per el número dels representants que acudiren al acte com per llur valúia i representació personal com per l'entusiasme que regnà, no duptem en assegurar per nostre amic en Joan Lligé, una esclatant victòria en la propera lluita.

El nostre imperialisme

SOTGEN un poble renaixent, de tot arreu, els perills. No n'hi ha prou que els usurpadors materialment i espiritual procurin d'esguerrar-lo, amb mires a un avortament de la seva consciència iniciada. Aquesta presió provocarà, encara, una reacció que determinarà les directrius del desenrotllament del poble jovençà.

Mantes vegades, en assolir la llibertat, els pobles qui jemagaven sota el jou, agafen els defectes mateixos dels pobles qui els oprimien. La guerra europea ens ha fornint una col·lecció de cassos semblants.

Catalunya va creixent neta del pecat d'egoisme. Sembla, de primer antuvi, una burleria, això de parlar d'Espanya gran i d'Ibèria al nostre poble, quan encara faca les nostres contrades pairals la immundícia perpetuadora del crim de Felip V; quan encara s'estarrufa el plomall damunt el llautó, perquè el nostre himne nacional ha vibrat dins el Palau de la Generalitat Catalana; quan encara el brogit de la carrinclonada del mestre Serrano ofèn les nostres orelles honestes...

Tan se vall! D'ençà que el Mestre li dava un ideal ibèric, el nostre poble es catalanitzava més. Hom ha de fer-se més fort, per tal de dur un pès més feixuc. Així Catalunya, en emprendre la ideal reconquesta d'Espanya, havia d'afermar la seva vigoria.

Però Espanya sembla, en bona part, irredimible. El textos de Prat de la Riba, qui assenyallava un camí a la nostra generositat, eren presentats, estrafets, com a manifestacions d'egoisme. Semblava, talment, que'ls catalans volíem anexar-nos Castella! (I què en fariem?) *Aquella gent* no sap veure que la nostra Ibèria, la nostra Espanya, és l'única possible, per tal com és l'única justa. L'Espanya llur, tant si hi governen els lacais com els ranxers, està destinada, fatalment, a desaparèixer.

Encara no n'hi ha prou d'un ideal ibèric, per pur que sigui. Cal esguardar més enllà d'Ibèria, més enllà d'Europa. La nostra valor nacional ha de trobar-se entre els valors universals. A això, després de bandejar de casa nostra el provincialisme, tendeix la nostra cultura. Ve't aquí el

nostre nacionalisme; ve't aquí el nostre imperialisme.

Aquests mots prenen, a voltes, per la culpa de l'egoisme de les nacions, una significança mesquina. Però Catalunya, encara esclava, futura només la llibertat per tal d'esdevenir una democràcia dins la gran democràcia dels pobles. El seu nacionalisme la'n fa esdevenir un membre; el seu imperialisme la'n fa esdevenir una valor.

Sotgen un poble renaixent, de tot arreu, els perills. Voltada de perills ha anat creixent Catalunya. Potser semblà, un moment, que l'egoisme dels altres faria nèixer l'egoisme català. Però Catalunya és una democràcia i el seu esperit s'ha conservat pur. Nosaltres no serem mai com *aquella gent!* I els nostres germans de raça ho saben pla bé. Recordem que era un mallorquí, qui proclamava la unitat del nostre idioma; recordem que són valencians els qui han proclamat el Pancatalanisme.

CÉSAR JORDANA

A treballar!

LA tasca ha començat, forta, intensa, a la Lliga Regionalista, amb una embranzida febrejant: és qüestió de duplicar l'esforç i d'aprofitar per intensitat la poquedat de temps que el Decret de convocatòria d'eleccions generals ha de deixar.

Tot just acaba la tasca de rectificació de llistes electorals, que ha estat abundosa, ja es presenta l'altra de la campanya electoral i de l'organització de totes les forces per a la magna lluita que s'aproxima.

La Comissió d'Acció Política està en sessió permanent, pot dir-se; així mateix han començat les múltiples reunions dels presidents de les entitats nacionalistes adherides a la Lliga, regidors, diputats provincials i altres forces que tant ardidament intervenen en el desenrotllament de la lluita.

Vindrà el Reial Decret convocant eleccions

generals; i vint-i-quatre hores després, amb tota cura i detall, quedaran enllistits els 150.000 sobres d'electors de Barcelona, esperant que vingui l'assenyalament del local dels col·legis on s'haurà d'efectuar l'acte d'elecció, així com les paperetes de la candidatura que acordi la Comissió d'Acció Política i la Junta Directiva.

El Diccionari Electoral està instal·lat a les oficines, contenint tot el cens nou, que és el que ha de regir per a les pròximes eleccions, conté el diccionari 354 volums. Amb aquest diccionari se sap al moment si hom està al cens i la seva situació electoral.

La tasca ha començat. A treballar!

De La Veu de Catalunya.

Els vells torns

Retallem de «El Sol»:

EN la actitud de los conservadores que siguen al señor Dato, encontramos un gesto de gallardía que consiste en anunciar al país el fracaso de la política de grupos parlamentarios y presentarle como única realidad posible la de los grandes partidos y la de una normal rotación liberal y conservadora en torno del Poder, como en los buenos tiempos de Cánovas y Sagasta. Ante el espectáculo triste de desencadenada demencia que ofrece desde hace meses la política española, los conservadores se sienten dotados de virtudes proféticas y creen ver realizado lo que tantas veces advirtieron; es decir, el fracaso de todo régimen que se aparte del sistema de turnos pacíficos.

Cualquier incauto podrá creer que los conservadores llevan razón. Por eso es necesario salir al paso de su sofisma.

Nosotros somos los primeros en creer que la política española está dando ejemplos de verdadera locura, o cuando menos, de una insensata falta de seriedad. Somos los primeros en pensar que no puede España continuar en este camino de amarguras y de desdichas. Pero cuando re-

negamos de lo presente, no se nos ocurre pensar, ni por un solo instante, en la posibilidad de que todas las inquietudes actuales se resuelvan en una apacible restauración de los turnos pacíficos.

En medio de las torpezas, de las arbitrariedades que caracterizan la política de estos últimos meses, hallamos un solo beneficio, una sola ventaja y es la de ver como se desquician para siempre aquellos partidos, aquellos poderosos y compactos núcleos, causantes de nuestros desastres nacionales, culpables de nuestro atraso, de nuestras ruinas, de nuestro empobrecimiento y de nuestra situación actual.

En la solución de la última crisis, la única nota de optimismo que un buen español podía encontrar era la de ver cómo se ratificaba la eliminación de uno de los grandes partidos, el más grande de los turnantes: el partido conservador. Con ser tan desafortunada y falta de lógica y razón la política a que nos vemos sometidos, su misma falta de consistencia alienta por lo menos la inquietud española y la empuja en busca de un nuevo sistema de buen gobierno. Desde luego, puestos a elegir entre estos días y los que señalaron el apogeo de la rotación pacífica, por la cual toda España era prisionera de dos grupos de mandarines, elegiríamos las horas actuales en las que, por encima de las sinrazones, apunta alguna esperanza de transformación patriótica y de modernización política.

No canten, pues, victoria los liberales conservadores, ni ofrezcan sus viejos sistemas y sus antiguas organizaciones como elemento salvador. España detesta todo eso con toda el alma y siente horror cuando se le habla de la posibilidad de dar un salto atrás para que nuevamente, sin que nos quepa apelación posible, dos organizaciones, una con etiqueta liberal y otra con marchamo conservador, pero iguales, absolutamente iguales en el fondo, continúen la historia de los desastres españoles.

Grandes partidos turnantes!... Eso, de ningún modo! Todo es preferible antes de conocer nuevamente las horas de mayor angustia y de asfixia nacional!»

CONVERSA SETMANAL

ES pot passar?
— Endavant!... ¡Ah!

ets tú, Nasi?

— Bones tardes.

— Home, ja saps que tú pots passar sempre sens previ avís.

— Gracies, senyor Gregori; però com l'he vist tant enfeinat amb tot aquest paperam, tenia por de destorbar-lo.

— No home, no, tu a mi no'm destorbes mai.

— No ho diu tothom així, senyor Gregori.

— Es veritat i per aixó has de vigilar. Te la porten amenaçada i fins s'han atrevit a dir ho amb lletres de motllo.

— Per aixó mateix, havent me avisat no tinc cap por; gràcies a Deu no soc manco.

— ¿Saps qu'es tota aquesta paperada, que dius tú?

— No, però'm sembla que deuen ser accions o obligacions d'alguna societat.

— Sí, son lámines de l'Ajuntament de Granollers, lámines amortitzades i no pagades.

— Be n'hi ha prou... ¿I quan val cada una?

— Ni ha de cent i de cinc centes pessetes.

— Així representen unes quantes pessetes?

— ¡Ja ho crecl, unes quantes mils, i encare no hi son totes les que deuen.

— ¡Si qu'estem ben frescos!

— ¿Per qué?

— Perque així resulta que l'Ajuntament deu molts quartos i alló de *Hacia la normalización administrativa* d'en Buscarat, eren quientos.

— ¡I tant quientos! Alló era pura *fantasia* per a enganyar tontos.

— També ho crec...

— L'ajuntament de Granollers — diguin el

que vulguin els que la menen — fa uns quants anys que s'atrasa; ells prou procuren amagarho, no donant mai comptes. Des de l'any 1916 en que en Torras es feu amo absolut de l'alcaldia, no s'ha vist un sol estat de comptes.

— Si, es vritat; avans encare en veiem algún, pero are no s'en veu cap.

— I l'administrador que no dona comptes no te dret a alabar-se de la seva gestió, ni pot fer callar als quins la combaten i la troben dolenta. Les bones administracions sols se defensen fent-les públiques, ensenyant-les, demostrant les amb estats de comptes nets, clars i ben comprovats i sobre tot pagant.

— I are es veu que no han pagat casi res, per mes que diguin. L'Huguet ha tingut que embargar la finca que tenia hipotecada. En Serra i Guardia, demana les quatre mil pessetes que li deuen, amenaçant amb tancar les fonts. En Barangé, s'esclama perque no li paguen fa tres o quatre anys, el lloguer del pis de Telégrafs. L'Estabanell, sempre crida perque no cobra l'electricitat. Els mestres perque no'ls paguen els lloguers de llurs habitacions; els metjes perque no cobren, els apotecaris perque no'ls paguen, els tenedors de lámines perque no cobren ni capital ni interessos, en fi, qu'es un embolic tant gros que ja ningú es capas d'arreglarho.

— Tens raó Nasi, aixó está desballestat i per mes que han volgut amagarho durant molt temps, a la primera empenta, ha caigut tot com un castell de cartes.

— N'hi ha hagut prou amb l'embarc de l'Huguet i la petició d'en Serra i Guardia per a que caigués la fantástica fama de la bona administració, qu'ells mateixos s'adjudicaben a so de bombo i trompetes.

— La situació de l'Ajuntament de Granollers es greu, molt greu, i en Torras no te dret a donarne la culpa a ningú mes que a éll mateix. Des de l'any 1909, de lo que no n'es ell

sol responsable, te que confessar que ha de compartirne les responsabilitats.

— Pero escolti Sr. Gregori, en Torras entrà alcalde l'any 16 i vosté sembla que fins el vol fer responsable de mes enrera.

— I es clar Nasi, esclar. L'any 1909 entrà la Popular, de la que prompte, es feu cap, amo i director en Torras, i desde llavors fins are, sempre ha manat a casa la Vila, perque d'una manera o altra hi ha tingut majoria i en tot imposaba i continúa imposant la seva voluntat.

— Pro no foren alcaldes l'Estrada en Barangé i en Tardá.

— Si, pero aixó era quan encare hi havia alcaldes de R. O. que no necessitaben majoria per a serne i que eren presoners d'ella, i aquesta era d'en Torras qui quan temé perdre-la abandoná la Popular i's feu den Barangé a qui segá l'herba sota'ls peus quedantse ell amb la majoria quan hi renyí.

— Ja ho entenc: de modo que del 1909, cap aquí, el verdader responsable del atrás del Ajuntament o com a autor o com a factor es en Torras.

— Ni mes, ni menys. Amb l'aggravant que éll, que sempre demanaba comptes als alcaldes de R. O. que no eren seus, quant éll pogué serne i quan ha pogut que'n fossin els seus no n'ha donat mai.

— Pro be diuen que han pagat tant i tant.

— Res no han pagat, miseris, i lo pòc que han pagat ha sigut amb lámínes de la célebre emissió del propi Torras, que queden com a deute del Ajuntament a comensar a pagar l'any 1920.

— ¡Be ha estat prou aixerit! De manera que per poguer fer veure a la *terragada*, com els anomena éll, que pagaba, doná un paper que haurán de pagar els Ajuntaments que vinguin del 20 en avant.

— Endevinat, aquesta es la pura realitat

— Ja es prou espavilat, fer veurer que paga i endosar el deute a altri.

— Pero, com no tot s'ha pogut pagar amb aquestes 90,000 pessetes de paper, o perque hi ha coses que no s'hi poden pagar o perque hi ha qui no hi vol cobrar, ha vingut lo que havia de venir i s'ha descobert tot.

— Si, n'hi hagut prou amb l'embarc de l'Huguet i amb lo que demana en Serra i Guardia perque's posés de relleu la falsa situació de la caixa municipal.

— ¡I lo que pot venir encare!

— ¡Qué vol dir?

— Homel, lo mateix que ja ets dit tú: hi ha en Barangé a qui deuen els lloguers del pis de Telégrafs i pot reclamar-los sempre que vulgui.

— ¡Per qué no ho ha fet, doncs?

— Pregunta-li a ell o al seu procurador. Hi ha els mestres, els metjes, els apotecaris...

— Are que diu dels apotecaris, ahir vaig sentir a dir que algún s'havia negat a despatxar les receptes de l'Hospital per falta de pago del Ajuntament.

— ¡I doncs, com varen sortir del apuro?

— De moment les despatxá un dels dos titulars, encar que amb moltes salvetats i reserves i sols com un acte de caritat, però dient que no'ls ne donaria cap més.

— ¡I després com s'ho manegaren?

— Segons he sentit dir, crec que anaren a càn Marimón, pero ho trobo molt estrany, perque aquest legalment no podia despatxar-les i si se li descobria podria costar-li car.

— Dirán que era un cas de necessitat i encare carregarán el mort als titulars per falta de humanitarisme.

— ¡Oh, bé! n'hauriem de parlar, perque ningú pot alegar la falta d'humanitarisme quan es ell qui provoca el conflicte per a satisfer una mesquina venjansa.

— ¡Qué dius Nasi, qué dius? ¡Qué es aixó?

— És que, segons acord que's venia cumplint d'un quant temps ensà, cada mes pagaben als titulars lo corrent, arreglo que ja's feu perque es negaben a entregar res per lo molt que s'els debia.

— ¡I lo atrassat?

— Aixó ha quedat penjat. El mes passat pagaren a l'un i no a l'altre dels dos titulars, perque aquest, que era l'Huguet, havia embargat a l'Ajuntament una finca que tenia en hipoteca; i l'altre titular, qu'es en Trullás, encar que cobrá no volgué perjudicar els drets del seu company de professió.

— ¡I doncs com quedarà aixó?

— Es difícil d'arreglar si els apotecaris están solidaritzats.

— Doncs digues que el dia que els metjes ho fassin així...

— ¡Estariem ben posats! L'ajuntament no tindria mes remei que pagar lo que'ls deu.

— Fora més eficás aixó, Nasi, que tots els recursos.

— I encare hi ha lo de les lámines.

— Que pot demanárles tothom qui en tingui, i es document al portador.

— ¡Estem ben arreglats! I ¡visca la bona administració!

— Ja tens raó.

— I encara s'entretenen en fer amenaces de volguer espatllar i esbotzar. ¡Qui mes espatllat i esbotzat que ells mateixos!

— ¡Ja tens raó, Nasi, ja tens raó! Però sempre ho veurás així, si has de ser enmascarat ho serás d'una paiella.

Per trasllat
MARCH.

Un càs curiós

AL carrer del Vidre solia situar-s'hi, a les nits i matinades, un home cec, agenollat, els braços en creu i un platet a la mà, demanant

carifat. No deia res a ningú però la seva actitud commovia els passants i les almoines afluïen abundoses al platet, especialment a les nits crues d'hivern, en les quals impresionaba de debó veure aquell pobre home aguantant, desabrigat i immòbil, la freda temperatura.

La ronda de captaires l'havia agafat i fet refirrar algunes vegades perquè havia averiguat que tot i la desgràcia de la vista, aquell home no estava en necessitat precisa de captar pel carrer.

Però com l'ofici donava, l'home tornava al carrer del Vidre, a posar-se braços en creu. L'altra nit la ronda tornà a dir-li que se n'anés. Furiós l'home perquè li espatllaven el negoci, s'alçá d'un bot, agafá el garrot de què anava proveït, com tots els cecs, i començà a repartir garrotades a dret i a tort.

S'armà l'escàndol consegüent, s'apilotà allí molta gent, i heu's aquí que alguns dels presents observaren que el captaire no clavava garrotades de cec, sinó que les dirigia amb punteria remarcable, no perdent-se ni un cop, resultant els de la ronda contusionats.

Això feu sospitar que no era tal cec, i mogué als circumstans a posar-se al costat dels de la ronda. Costà grandíssim treball subjectar el furiós captaire, al qual fou precís portar arrossegant un tros, tanta era la resistència que oferia. I aleshores es comprovà que no era cec, sinó que tenia mes vista que un esparver, però sabia fingir tan be, que els de la ronda, malgrat ser homes pràctics en aquests afers, l'havien tingut per cec les altres vegades que l'havien detingut.

El tal captaire, que és madrileny i home perillós, serà portat per la guardia civil cap a Madrid en conducció ordinària.

* * *

Aquest pobre desgraciat, perquè ja es prou desgràcia el tenir que fingir-se cec i estar hores i hores agenollat i brassos en creu al mitg del carrer, ens recorda el procediment de molts senyors de nostra vila, que encar que no demanen

caritat fent el cego i posats de genolls i braços en creu, quant sels critica el seu modo de fer, sels descobreixen els enganys de qu'és valen per a embaucar al poble, també es redressen ofesos i indignats ventant garrotada de cego a dret i a tort als quins els descobreixen.

Per aquestos senyors, també tindriem que fer venir la ronda de captaires i que'ls facturessin cap... a Madrid.

TOMÁS DE A. BENET

ADVOCAT

GRANOLLERS: Plaça del Bestiar, 7, primer, 1.^a

(Dijous de 10 a 1)

BARCELONA: Canuda, 41 i 43, primer, 1.^a

D'ARTS

Orfeó Granollerí - Historial

II

ENCABECEM aquestes notes amb el sub-títol d'historial, doncs verdaderament no ens proposem altra cosa que escriure l'historial d'aquest Orfeó, quin nom ha rodat per ciutats, viles i pobles, sempre amb respecte i consideració, essent ço son millor elogi i la millor prova de que ha sabut sempre correspondre a les esperances cifrades en ell, tant per sos fundadors, com per nostre poble, quin de manera tant ostensible se li ha manifestat favorable.

De com vingué a la vida bé prou i prou que sen ha parlat, però sempre deixant-se quelcom al tinter, notant-se que mires partidistes han sigut que així fos i per aixó serà que nosaltres fraurem a llum tot lo pels altres amagat i així, entre

uns i altres, escriurem la verdadera història d'aquesta gloriosa institució.

L'«Orfeó Granollerí» anys abans d'esser cosa viva, ja madurava en la pensa de son mestre fundador En Martí Llobet, tant es així, que'n època en que ningú en nostra vila somniaba en sa possibilitat ni menys se preocupessin de coses d'Orfeó, doncs pocs eren quins ne fossin iniciats i menys que cap, aquell diminut subjecte que tant s'ha vantat d'haver-se covat tant bella iniciativa en son cervell, i, la raó mes ferma es que'n aquelles èpoques en que el mestre Llobet exposaba ses il·lusions, que ho eren tot per ell, i en parlaben cada nit i sempre amb l'allavors director del «Esbart Artístic» En Francesc Bassas Palaus, aquell *sabi* es trobaba en terres fronterises de França i per lo tant ni somniaba amb orfeons ni sabia que aquí, en nostra vila hi habia qui, en la solitud de la nit, amunt i avall de la carretera mantenia conversa un dia i altra dia, anant planejant l'idea boi cercant formes i maneres de que ses esperances fossin retornades realitat.

Tant arrelada eixa idea estava en el mestre Llobet, que a fi i aixó fou parlar amb en Bassas Palaus, de intentar quelcom en aquest sentit, se procurà trobar un estol de joves, molts dels quins se troven avui a son entorn, per a començar tasca tant plaenta per ell, i un cop aconseguit aquest punt i ja adiestrats, cercar la manera de crear una secció de nois i quant ambdues seccions ja funcionessin, quant la sanció pública se fos manifestada i l'idea trobés ressó en nostre poble ¿que molt seria que no pogués anyadir-s'hi la secció de senyoretetes? Elles, les bones filles d'aquesta vila, tant belles i entussiaastes no voldrien faltar, dar calor, brillantor a una obra que tant debia honorar a sos integrants.

L'idea aquesta, o per mellor dit aquesta manera escalonada, anaba prenent forma, anaba madurant, emprò esdevingué llavors que'ls joves, atenant a facilitats dades per la societat, s'engresquessin amb les sarqueless i operetes i per

altra part, el mestre Llobet comprengué que potser millor aniria lo demés, un cop adiestrats en el cant i ja essent coneguts per el públic mestre i cantors i's posà fil a l'agulla per aquest cantó; es feren obres serioses molt ben presentades i molt bellament executades i ço que de primer entuvi podria semblar un mal i encar que'n realitat retardaba'l naixement de l'obra orfeònica, esdevingué un be, doncs al iniciar-se aquesta, es comptà amb bon nombre de joves ja bregats 'en el cant que facilitaren la tasca del mestre, creant així mateix entusiastes, que després ajudaren a fer possible'l lligar caps per a fundar l'«Orfeó Granoller» encar que avui molts d'aquestos que tot ho mideixen per un mateix raser, ço es, per la mida de ses conveniencies polítiques, i rencors personals, hagin procurat després ensorrarlo i no podent lograr sos ardents desitjos, denigrar-lo abocant-li tot el vri covat en son cos podrit per l'enveja i l'odi.

Ja'n parlarem de tot i de tots i per a avui posemhi punt.

Wortz.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Crònica de la Comarca

GRANOLLERS

Avui aquest matí tindrà lloc la professó del Combregar General, essent pendonista En Alfred Baró i cordonistes En Ramón Roig i En Marià Serra.

Per cert que s'ha comentat molt el que les invitacions que s'han circulat siguin sense peu d'impremta, i deien els comentaristes: ¿De qui és la culpa? ¿Del impressor que no li ha volgut estampar o dels del pendó que no li han deixat estampar? ¡Aneu-ho a sapiguer! El fet és que uns o altres no ho han volgut.

Ja s'han començat a veurer en aquesta vila autos electorers demócrates (?). Tothom deia ¡ja hi tornem a ser! Si els autos els han de servir com en les altres eleccions, que corrien molt sense fer res, ¡estàn ben frescos! Molta benicua, molta fressa, moltes corredisses, i per final res... i res!

ULTIMA HORA

Ja s'ha firmat el R. D. convocant eleccions de diputats a Corts per el dia 1.er de juny, les de senadors per el dia 15 i la reunió de les Cambres per el 24.

Joseph, impressor : Granollers : Telèfon 101

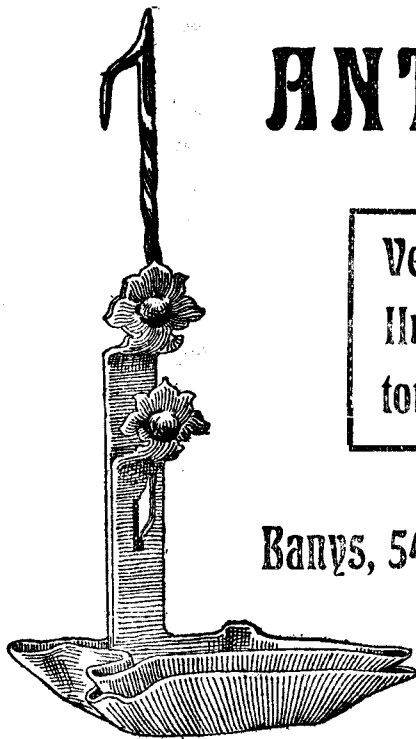
ART ■ I ■ CULTURA

ANTIGUITATS

Venda, compra de llums
Humaneres antigues i
tota classe d'antiguitats

Bany, 54 i 68: LA GARRIGA

Per a encàrrecs a Granollers:
:: FONDA D'EUROPA ::

SABONS

B A R A N G E

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera

Descompte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger

Préstams sobre valors

Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent

Compra-venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fons públics i valors industrials

Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

Donem tota classe de facilitats per a la compra-venda de mercaderies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA

Cristalleria
Porcelana i
Floca ♦♦♦♦♦♦

DRAGÓIS

de

R

amón

L

ligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llauneria

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 :: TELEFON 118 :: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÈS EN ELS ENCÀRREGS

